

Севиляскій управитель ще бѣде изгоренъ, а дъщеря му е за вѣчно запрѣна.

— Боже мой! приложи Серената, че донъ Естеванъ що станъ?

— Мълчи! рече Кокко. Не трѣба да говоримъ за него, страшно е да не запрѣтъ и него, и...

— Бѣди спокоентъ, рече серената, тука нема сбирове.

— Е! приятели мои! ако да знаахте що са готви?

— Най подиръ ще са обяснишь ли? извика гуаптъ.

— Донъ Естеванъ, който съ сѣка жертва са старе да отърве тества си и годеницата си, рѣши са да ги грабне въ деня на *ауто-да-фето*, и да олуви инквизиторыгъ.

— Идвамъ и азъ съ него! извика Манофина.

— Чакай, туй нема да го извършишь самъ, нужно е щото Гардунята която сѣкогы е готова да отмѣстява за невинныгъ да участвова на полувинъ въ съзаклятieto за да са оздрави сполуката на предирятieto ни.

— Но знаешъ че не съмъ вече членъ отъ нея.

— Тъкмо за туй, брате, ты можешъ да ны послужишь.

— Истълкувай са, рече Манофина.

— Имамы нужда отъ главатаря на Гардунята; и понеже ты си былъ сѣкогы неговъ любпмецъ, ще отидешъ да го намѣришь и той нема да са откаже да участвова въ съзаклятieto, ако му са обещаешъ че ще участвувашь и ты въ него, защото въ надѣжда че ще та добые пакъ, той ще стори каквото му поискашъ.

— Ако му дамъ тѣзи надѣжда, ще го излъжъ.

— Немашъ нужда да го излъжешъ, пое *алмазилтъ*. Ако той възима тѣзи суетна надѣжда, толкози по злѣ за него. Ты нема да си длъженъ да стойшь на туй което не си обѣщаль. И понеже донъ Естеванъ е пребогатъ и вѣрвамъ че наградата която съмъ пълномощенъ да предложъ въ името му струва си труда да му послужи чедовѣкъ. Напредъ, ю-

